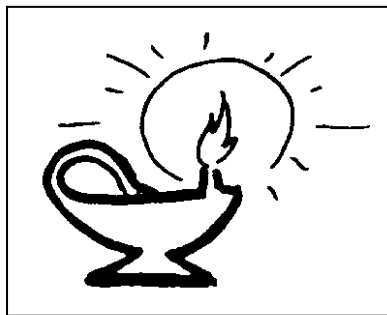

Lábam előtt mécse a te igéd, ösvényem világossága

Zsolt 119:105

Aszódi Mécse

2008. július

Kárász Izabella:

AZ IMA

Fohász az ima, tiszta, szent beszéd,
a lélek lélegzetvétele ez.

Ha nincsen ima sem már ajkadon,
ne csodáld, ha az élet megsebez.
Mi kötne össze Istennel, ha nem
az őszinte és tiszta, szent ima?
Kihez mehetnénk, hogy múljon bánatunk,
ha Istenre nem gondolunk soha?

Amíg a szívünk imádkozni mer,
amíg Istennel szóba állhatunk,
jöhetnek vészes, sötét, bús korok,
mi győzünk, soha el nem bukhatunk!

Imádkozz lélek: - az ima örök.
Mondd el Istennek szíved panaszát.
Az ima Istenünkkel összeköt.
Az ima vigaszt, enyhét ad.

NINCS IDŐNK IMÁDKOZNI

A reménységben örvendezzettek, a nyomorúságban legyetek kitartóak, az imádkozásban állhatatosak.
Róma 12:12

Néhány gondolat az imádkozásról:

Reggel az imádság az a kulcs, amely megnyitja nekünk Isten kegyelmének és áldásainak kincsesházát; este az a kulcs, amely védelmébe és őrizetébe zár el.

Isten úgy válaszol a keresztyén több türelméért, tapasztalatért, reménységért, szeretetért mondott imádságára, hogy a szenvedés kemencéjébe veti őt. – Richard Cecil (1784-1810)

Imánk és Isten kegyelme olyan, mint két vödör egy kútban, míg az egyik alászáll, a másik fölemelkedik. – Mark Hopkins, amerikai nevelő (1802-1887)

Frank C. Laubach, régi barátom, a nagy emberbarát misszionárius és az ima hőse ezt

mondta: „Az imádság a legmagasabb fokú kétirányú beszélgetés – és nekem a legfontosabb, hogy Isten válaszait hallgassam.”

A sátán remeg, amikor látja, hogy a leggyengébb szent a térdén állva imádkozik. – William Cowper (1731-1800)

G. Campbell Morgan mondja el a következő történetet:

Egy apa fiatal lányának jóbarátja is volt és nem csak a családi körben voltak együtt, hanem a kislány kívánságára és az apa örömeére gyakran elkíserte a kislány édesapját, ahová lehetett. Legnagyobb becsben a kettesben való sétálgatásaikat tartották. Egyszer változás állt be, a leány többször is kimentette magát, majd elmaradt. Az apa szomorúan vette tudomásul kislánya magatartását, nagyon hiányzott jelenléte, a kedves társalgás. Elérkezett az apa születésnapja, amikor a leány egy pár gyönyörűen hímzett papucsot ajándékozott édesapjának ezekkel a szavakkal: „Neked készítettem, édesapám!”

Ekkor értette meg az apa, hogy mi is történt az elmúlt hónapokban, hogy mire használta föl idejét a leánya. Így válaszolt neki: „Kedvesem, nagyon tetszenek ezek a papucskok, kezed munkáját dicsérik, de sokkal többet vesztettem azzal, hogy elmaradtál mellőlem. Legközelebb inkább vásárolj papucsot, mintsem elszalaszd azokat az alkalmakat, amelyeket édesapáddal tölthetsz. Sokkal fontosabb, hogy gyermekem velem legyen, mint bármi, amit nekem készíthetsz.”

Némelyikünk annyira el van foglalva az Úrért, hogy nem is tudunk együtt lenni Vele. Ezt mondja most nekünk: „Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról... de az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet.” (Jel 2:2,4)

A mennyi tele van imádságra adható válaszokkal, amelyeket senki sem mert elkérni!

Billy Graham: Szemeimet a hegyekre emelem

TÖRÖTT CSERÉP

Amikor hallgatom a rádiót, különböző riportokat, mindig meglep, hogyan nyilatkoznak az emberek egymásról. Mindig pontosan ismerik, megnevezik és karikírozzák egymás hibáit, képességeit. Szinte fizikailag fáj, amikor egy-egy kérdésre adott válasz azzal kezdődik, hogy az illetőt minősítik. S ugyanez sajnos megfigyelhető hétköznapi beszélgetéseinkben is. Előszeretettel szidunk, pocskondiázunk másokat.

Miért van ez így? Talán mindannyian érezzük, hogy nem vagyunk tökéletesek, és ezt azzal akarjuk álcázni, hogy felnagyítjuk, kiemeljük mások hibáit? Talán ez a jele a napjainkban egyre inkább megfigyelhető kisebbségi komplexusnak?

Mail-ben kaptam az alábbi történetet, ami számomra sok mindent egyértelművé tett. Remélem, másoknak is segítek vele, ha most elmesélem.

Kínában egy vízhordozónak volt két nagy cserépedénye. Annak a botnak egy-egy végén lógtak, amit a nyakában hordott. Az egyik edényen volt egy repedés, míg a másik tökéletes volt, és mindig egy teljes adag vizet szállított. A pataktól a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edény már csak félig volt vízzel. Két teljes évig ez így ment. A vízhordozó minden nap csak másfél edény vizet szállított vissza a házba. Természetesen a tökéletes edény büszke volt a teljesítményére, hisz tökéletesen csinálta. A szegény törött cserép szégyellte a tökéletlenségét, és nyomorultnak érezte magát, hogy csak félannyit tudott teljesíteni... A két év keserűség után, egyik nap megszólította a vízhordozót a pataknál:

- Szégyellem magam, mert a víz szivárog egész úton hazafelé.

A vízhordozó így válaszolt a cserépnek:

- Észrevetted, hogy a virágok az ösvényen csak a te oldaladon teremnek, s nem a másik cserép oldalán? Ez azért van így, mert én mindig is tudtam a hibádról, és virágmagot szórtam az ösvénynek erre az oldalára. Minden nap te locsoltad őket, amíg visszasétáltunk a házhoz. Két éve szedem ezeket a gyönyörű virágokat, hogy az asztalt díszítsem velük. Ha nem lennél

olyan amilyen vagy, akkor ez a gyönyörűség nem ragyogná be otthonomat.

Tanulság: mindannyiunknak megvan a saját különleges hibája. Mi mindannyian törött cserépedények vagyunk. De ezek a törések és hibák, amik mindannyiunkban megvannak, teszik az életünket olyan nagyon érdekessé és értékké. Azért, mert Gazdánk tud róla, és az Ő kezében hibáink is értékke válhatnak. Próbáljunk tehát mindenkit elfogadni olyannak, amilyen, s a jót meglátni másokban és magunkban is.

A legjobbakat kívánom az összes törött cserép barátomnak.

Füle Lajos:

TÜRELEM

Lélek gyümölcse, türelem,
teremj, teremj meg újra bennem,
taníts meg csendben elviselnem
azt is, mi tőlem idegen.

NÉHÁNY ÉVVEL EZELŐTT TÖRTÉNT...

1991. július 27. Evangéliumi könyvek árusítása az aszódi piacon. Akik a szolgálatban részt vettek: Huszta Csaba, felesége Valika és Kovács Alida.

2000. július 16-án ünnepelte 50. házassági évfordulóját gyülekezetünk nyugdíjas lelkipásztor-házaspárja: Kovács László és felesége Debóra. Isten ajándékaiként fiuk, gyülekezetünk akkori lelkipásztora áldotta meg házasságukat és kért áldást további közös éveikre.

2001. július 29-én ünnepeltük Kovács Lászlóné sz. Békefi Debóra, gyülekezetünk „nagymamájának” 70. születésnapját.

2002. július 7-én gyülekezeti körben is megünnepeltük, hogy Kántor Géza bácsi, gyülekezetünk legidősebb tagja gyémánt-diplomát kapott.

2005. július 3-án a Baráth családot búcsúztattuk, akik Gödöllőre költöztek. Hála az Úrnak, azóta ismét Aszódra vezetett útjuk, és újra gyülekezetünk tagjai lettek.

2007. július 29-én a gödöllői baptista gyülekezet új – félig kész – imaházában emlékeztünk dr. Szirtes András lelkipásztorra.

GYŰLEKEZETÜNK TAGJA

Béres Erzsébet

Erdélyben, Érsemjénben születtem 1928. július 26-án. Édesanyám baptista hívő volt, édesapám katolikus, de nem gyakorolta a vallását. Hat testvéremmel együtt – én voltam a harmadik gyermek – mégis édesapám hitére, katolikusnak kereszteltek. Elsőáldoztunk, bér mátkoztunk, ahogyan illik. Édesanyámmal alkalmanként elmentem a baptista imaházba, de a tanító és a pap nem nézte ezt jó szemmel, körmöst kaptunk másnap, hogy ne menjünk a hívőkhöz.

1951-ben mentem férjhez, férjem református vallású volt. A katolikus pap azt akarta, hogy ígérem meg: a gyerekeket katolikusnak nevelem. Mivel ezt nem tehettem, nem adott össze bennünket, református esküvőnk volt. Már két gyermekünk született, mikor a katolikus templomban is összeházasodhattunk. Két gyermekemet – egy kislányt és egy kisfiút – pár hónapos csecsemőként elvesztettünk, egyik agyhártya gyulladásban, másik diftériában halt meg. Két fiunk maradt életben, ma már van három fiúunokám is.

Sok-sok év után a fiúkkal együtt újra elmentünk édesanyámmal az imaházba, és a prédikációt hallva ott ragadtam. Férjem dühnyögött, morgott, bántotta a hívőket, engem. Meg nem ütött soha, csak mondta. A férjem nem volt rossz ember, de nagyon sokat káromkodott. Olyankor a konyhaajtó mögé bújva imádkoztam érte. Később ő is kezdett járni imaházba, ellátogattunk a környező településekre – Diószeg, Bihar, Tarcsa – gyülekezeteibe is. Az Úr őt is megfogta, egyre gyakrabban jött velem imaházba.

Közben a fiúk elmaradtak, mikor kikerültek nyolcadik osztályból, nem jöttek többet. Mindketten ipari iskolába kerültek, szakmát tanultak.

1984-ben merítkeztem be, a kerületi lelkipásztor, Sütő László testvér által. Férjem 2-3 év múlva követett a hullámsírba.

Kisebbik fiam 1989-ben átszökött Magyarországra, felesége és kisfia – szintén szöktet – követte. Nagyobbik fiam – családjával együtt – 1991-ben költözött át.

Erdélyben gazdálkodásból éltünk, volt földünk, lovunk, tehenünk. Végeztük, amíg bírtuk. Én soha nem dolgoztam, a család, a házi munka mellett nem tudtam, és az egészségem is mindig gyenge volt. Férjem nyugdíjba ment, és 1997-ben átjöttünk mi is a gyerekek után. Debrecenben telepedtünk le, a kisebbik fiamékkal együtt.

Sajnos a férjem 2001-ben meghalt. Januárban volt az 50. házassági évfordulónk, és 3 héttel később már az Úrhoz költözött. Az ő halála után jöttem Aszódra, ahol nagyobbik fiam élt a családjával. A felesége ekkor már nagyon beteg volt, nem tudta ellátni a háztartást sem. Menyem pár hónappal később meghalt, a három férfi mellett nekem kellett átvenni a háziasszony szolgálatot.

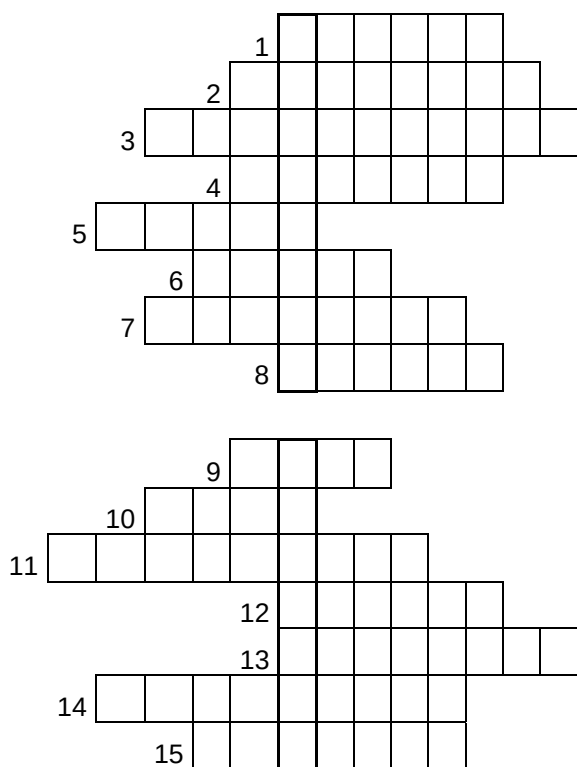
Ha visszatekintek, azt mondhatom, szép életem volt. Voltak persze kisebb-nagyobb gondok, nehézségek, de mindig összetartottunk a férjemmel. Minket senki nem kényszerített egymáshoz, ránk igaz volt az ige, hogy hozzáillő segítő társat adott az Úr (1Móz 2:18). Nagyon szerettük egymást. Iparkodtam, igyekeztem, hogy minél szebb legyen az életünk, és a férjem mindig ott volt mellettem. Ha beteg voltam, ellátta a háztartást is.

Ha kívánhatnék, mit kérnék? Amíg még az Úr élni enged, nyugodt, boldog éveket, hogy örvelezhesek az unokáimnak. Hogy esetleg meglássam, közülük is valamelyik (mindegyik) az Úré lesz.

Folyamatosan áldom az Urat, hogy megtalált, a jó útra térített és megtartott.

Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békeségem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad. Ézs 54:10

JEREMIÁS

1. Benjáminnak ő volt az egyetlen édestestvére (1Móz 35)
2. Jákób legkisebb gyermekének neve (1Móz 35)
3. Ezt kellett összetörnie Jeremiásnak (Jer 19)
4. Ezt írt Jeremiás a fogságban lévő zsidóknak (Jer 29)
5. Ide dobták Jeremiást (Jer 38)
6. Ezt vette először a nyakába Jeremiás (Jer 28)
7. A Jeremiással szembenálló hamis próféta neve (Jer 28)
8. Anna fiának neve (1Sám 1)
9. Kije volt Elkána Sámuelnek? (1Sám 1)
10. Kinek az üzenetét adta tovább egész életében Jeremiás – névelővel (Jer 1)
11. A zsidókat fogságba hurcoló ország neve (Jer 25)
12. Ez az „esemény” 70 évig tartott a zsidók életében (Jer 25)
13. Melyik égtáj felől jött az ellenség? (Jer 6)
14. Ezt tette a hamis próféta a Jeremiáson lévő járommal (Jer 28)
15. Az Úr parancsára hová tette a jármot Jeremiás? (Jer 28)

A függőleges sor megfejtése:

.....

Az agresszív kismalac eladóként dolgozik dolgozik egy üzletben. Belép egy öregasszony és látja, hogy az agresszív kismalac nem figyel rá, ezért így szól:

- Elnézést kérek...

- NEM ÁRULUNK!!!

- Miért szaladt el az operáció elől? – kérdezi a nővér a beteget.

- Mert az asszisztensnő azt mondta: „Mitől fél, ez csak egy közönséges vakbélműtét!”

- Na és?

- Nem nekem mondta, hanem a sebésznek.

A székely és a felesége vacsoráznak. A nő magára borítja a paradicsomos szószt. Azt mondja a férjének:

- Most nézz rám! Úgy nézek ki, mint egy disznó!

- Ja! Meg még le is etted magad!

Rongyok a sarokban

A sarokban nagy veszekedés támadt. Egy csillogó selyemdarabot vérig sértett egy piszkos, olajos zsákdarab.

Ez a közönséges fickó azt merte állítani, hogy a selyem nem különb nála, hanem éppen olyan rongy, mint a többi.

A selyem hiába erősítgette, hogy milyen előkelő származású, hogy milyen finom ünneplőruhából való, a zsákdarab egyre ezt hajtogatta: a rongy az csak rongy, egyik olyan, mint a másik.

Ekkor kinyílt az ajtó, és megjelent a háziasszony a rongyszedővel.

- Ezt mind elviheti, egyik sem ér semmit! – mire az ember gyorsan összeszedte őket, és véget vetett a parázs vitának.

Isten pedig ezt az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által minden hívőnek. Mert nincs különbség: mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének.

Róm 3:22-23

Impresszum:

Szerkesztette: Mártonné Szászi Ildikó
Aszódi Baptista Gyülekezet
2008/07.